

JB 1994/302 Rechtbank Maastricht, 21-10-1994, 94/2050 BSTPL VV SMB

Ontvankelijkheid, Besluitbegrip; rechtsgevolgen, publiekrechtelijke grondslag.

Aflevering 1994 afl.

College President Rechtbank Maastricht

Datum 21 oktober 1994

Rolnummer 94/2050 BSTPL VV SMB

Rechter(s) Mr. Stevens

J.M.F. Alberts en G.F.M. Alberts te Geleen,
verzoekers,

Partijen en

het college van Burgemeester en Wethouders van de gemeente Geleen,
verweerder

***Noot** MAH*

Trefwoorden Ontvankelijkheid, Besluitbegrip; rechtsgevolgen, publiekrechtelijke grondslag.

Regelgeving [Awb](#) - 1:3 lid 1 ; [8:81](#) ; 8:83 lid 3

» Samenvatting

Samenvatting

Het bestreden besluit kan niet worden aangemerkt als een besluit waartegen ingevolge de Awb beroep bij de rechtbank mogelijk is; zulks omdat het geen concrete en definitieve afwijzing van het verzoek bevat. Ook indien voorgaande belemmering voor de ontvankelijkheid niet zou hebben bestaan of niet meer bestaat, (zou) zal onderhavig verzoek niet tot het gewenste resultaat (hebben) kunnen leiden, nu er geen publiekrechtelijke regel valt aan te wijzen die verweerder verplicht of zelfs maar de bevoegdheid geeft tot het betalen van een voorschot op gestelde, maar door verweerder niet erkende of rechtens vaststaande schadevergoedingsplicht.

[beslissing/besluit](#)

» Uitspraak

Uitspraak

I. Ontstaan en loop van het geding

Verweerder heeft met gebruikmaking van de zogenaamde anticipatieprocedure vergunning verleend voor het verbouwen en uitbreiden van het bestaande gemeentehuis op het perceel Markt 1 te Geleen, respectievelijk voor het bouwen van een losstaande zuidvleugel bij voormeld gemeentehuis. Nadat het daartegen ingediende bezwaarschrift ongegrond was verklaard, hebben verzoekers beroep ingesteld bij de voormalige Afdeling Rechtspraak van de Raad van State, thans de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, waar dat beroep op dit moment aanhangig is. Naar aanleiding van een verzoek ingevolge artikel 107 van de Wet op de Raad van State heeft de voorzitter de aangevochten besluiten van verweerder geschorst omdat geen voldoende onderbouwd inzicht in de voorgestane planologische ontwikkeling van dat gebied bestaat en deswege de uitvoering van de bestreden besluiten voor verzoekers een onevenredig nadeel met zich zou brengen in verhouding tot het met zodanige uitvoering te dienen belang. In de bodemprocedure bij de afdeling Bestuursrechtspraak is namens verzoekers tevens verzocht schadevergoeding toe te kennen voor de geleden en nog te lijden schade.

Bij schrijven van 7 juli 1994 hebben verzoekers aan verweerder verzocht om te besluiten dat aan verzoekers een bedrag van f150.000,= wordt betaald als voorschot op de geclaimde schadevergoeding. Verweerder heeft bij schrijven van 16 augustus 1994 daarop onder meer geantwoord niet te begrijpen hoe hij op voormeld verzoek zou moeten reageren. Verzoekers hebben, dat antwoord aanmerkende als een besluit tot weigering dan wel als een weigering om te besluiten, daartegen een bezwaarschrift ingediend en tevens, bij schrijven van 8 september 1994, een verzoek om een voorlopige voorziening als bedoeld in artikel 8:81 gericht aan de president van deze rechtbank.

II. Overwegingen

Ingevolge artikel 8:81 Awb kan, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld dan wel, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, de president van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Allereerst dient derhalve de vraag te worden beantwoord of, gelet op voormelde bepaling, onderhavig verzoek kan worden ontvangen.

Dat antwoord moet ontkennend luiden, aangezien het schrijven van 16 augustus 1994 naar dezerzijds oordeel niet kan worden aangemerkt als een besluit waartegen ingevolge de Awb beroep bij de rechtbank mogelijk is; zulks omdat het geen concrete en definitieve afwijzing van het verzoek bevat. Verweerder stelt immers uitdrukkelijk niet te begrijpen hoe hij op dit verzoek zou moeten reageren, en biedt in de laatste alinea nog een nader gesprek daarover aan. Noch naar inhoud noch naar strekking of vorm kan dit schrijven derhalve worden gezien als een duidelijke en definitieve afwijzing van het verzoek. Om dezelfde reden kan het evenmin worden aangemerkt als een definitieve beslissing inhoudende een weigering om te besluiten. Het is derhalve (nog) niet gericht op enig rechtsgevolg.

Op grond van voorgaande overwegingen moet het er dus voor worden gehouden dat het schrijven van 16 augustus 1994 in de bodemprocedure niet zal worden aangemerkt als een besluit waartegen ingevolge de Awb beroep bij de rechtbank kan worden ingesteld of mogelijk is. Derhalve is niet voldaan aan een van de voorwaarden die artikel 8:81 Awb stelt voor het treffen van een voorlopige voorziening, zodat het verzoek daartoe voor kennelijk niet-ontvankelijk moet worden gehouden.

Uit proces-economisch oogpunt wordt, zij het thans ten overvloede, nog het navolgende overwogen. Ook indien voorgaande belemmering voor de ontvankelijkheid niet zou hebben bestaan of niet meer bestaat, (zou) zal onderhavig verzoek niet tot het gewenste resultaat (hebben) kunnen leiden, nu er geen publiekrechtelijke regel valt aan te wijzen die verweerder verplicht of zelfs maar de bevoegdheid geeft tot het betalen van een voorschot op de gestelde, maar door verweerder niet erkende noch rechtens vaststaande schadevergoedingsplicht. Naar dezerzijds oordeel dient derhalve een weigering van verweerder om een voorschot te betalen (evenals trouwens het toekennen van een voorschot naar een lager bedrag dan is gevorderd), te worden aangemerkt als een (weigering tot) feitelijk handelen, althans als een rechtshandeling naar burgerlijk recht, zodat tegen een zodanige beslissing geen beroep mogelijk is bij de rechtbank ingevolge de Awb.

Met toepassing van het bepaalde bij artikel 8:83, lid 3, Awb is afgezien van een behandeling ter zitting.

Een en ander heeft tot de navolgende beslissing geleid.

III. Beslissing

De president van de arrondissementsrechtbank te Maastricht;

rechtdoende:

verklaart het verzoek kennelijk niet-ontvankelijk.

» Noot

1. Bestuurlijk aanbod tot gesprek

Wat te denken van de bestuurlijke reactie inhoudende dat het bestuursorgaan niet begrijpt hoe het zou moeten reageren op een verzoek tot betaling van (een voorschot op) schadevergoeding? Betreft het een afwijzing van het verzoek of wellicht een weigering om te beslissen? De president houdt het er in casu op dat met deze reactie, nu daarin van bestuurszijde nog een aanbod tot nader gesprek is gedaan, (nog) geen rechtsgevolgen zijn beoogd terwijl het evenmin als een weigering om te beslissen kan worden opgevat.

Het lijkt mij voor deze conclusie essentieel te zijn dat de bestuurlijke reactie voldoende aanknopingspunten biedt voor het oordeel dat het bestuur de besluitvorming op het verzoek in beginsel verder wil voeren. Anders moet de reactie inderdaad voor een afwijzing van het verzoek of weigering te beslissen gehouden worden - waardoor rechtsbescherming kan worden ingeroepen. De vraag is of een 'aanbod tot nader gesprek' voldoende indicatie is voor de bereidheid om op een later moment alsnog te beslissen.

Bedacht moet worden dat er, zolang verzoeker niet op een dergelijk aanbod ingaat, geen rechtsgang bij de administratieve rechter openstaat - terwijl zulks bij voorbeeld wel het geval zou zijn als het verzoek niet-ontvankelijk zou zijn verklaard. Het is aan verzoeker om, al dan niet bij gelegenheid van een nader gesprek opnieuw zijn (nader gemotiveerd of gepreciseerd) verzoek in te dienen, en aldus de besluitvorming weer in beweging te brengen - maar wat als het bestuur het dan nog niet 'begrijpt'?

Onder omstandigheden lijkt mij de door de president ingenomen opvatting goed te verdedigen; voorkomen moet worden dat het besturen procedureel zo wordt 'dichtgetimmerd' dat de vereiste 'stiptheid' maatwerk uitsluit en onnodig procedures uitlokt. De administratieve rechter moet er echter wel voor waken, dat door toepassing van de figuur van een 'bestuurlijk aanbod tot gesprek' de non-contentieuze bewijslast, c.q. de verplichting tot het verschaffen van inlichtingen door verzoeker of aanvrager op oneigenlijke wijze wordt afgedwongen of dat het bestuur de eigen onderzoeksplicht afwentelt op de burger. Zulks zal echter van geval tot geval moeten worden beoordeeld.

2. Zelfstandig verzoek om bestuurscompensatie

De overweging ten overvloede lijkt mij goed te passen in de heersende zienswijze inzake het rechtskarakter van zelfstandige verzoeken om bestuurscompensatie. Bij gebreke aan een publiekrechtelijke grondslag in een algemeen verbindend voorschrift of (gepubliceerde) beleidsregel kan een beslissing op zodanig verzoek niet als besluit in de zin van art. 1:3 Awb worden gekwalificeerd. Eiser-verzoeker kan met die wetenschap in een -eventuele- volgende ronde zijn voordeel doen.

MAH